

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 20 Φεβρουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 12

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν πρότασιν, ὁ Μάριος συγκινήθηκε τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ προφέρῃ λέξιν, σὰ νὰ δέ-
θηκε ἡ γλῶσσά του.

— Ἐλα λοιπόν, δέχεσαι ἢ ὄχι ;
τοῦ εἶπε ὁ Σαϊζάνης, τείνοντάς
του τὸ χέρι, ἐνῶ κι' οἱ ἄλλοι δυὸ
τοῦ ἐγενεφάν νὰ δεχθῇ.

— Ἀλήθεια ; ψιθύρισε τότε ὁ
Μάριος, ἀλήθεια ; .. Δὲν εἴσθε
λοιπὸν δυσαρεστημένοι μαζί μου ;
Μὲ συλλογιζόσαστε καὶ φροντίζε-
τε γιὰ μένα, πῶς νὰ περάσω καλύ-
τερα τίς γιορτές, ἐνῶ ἐγὼ ἐνόμιζα ; ..

— Τί ἐνόμιζες ; ρώτησε ὁ Δου-
μποδᾶνος.

— Μὰ νά, ἐπειδὴ σὰς ἐβλεπα
νὰ μιλάτε μεταξύ σας καὶ νὰ κό-
θετε τὴν ὁμιλίαν ὅταν σὰς ἐπλη-
σίαζα, ἐνόμιζα πῶς δὲν με θέλετε
πιὰ γιὰ φίλον, πῶς εἴσαστε δυσαρ-
εστημένοι χωρὶς νὰ ξέρω γιὰ τί ...

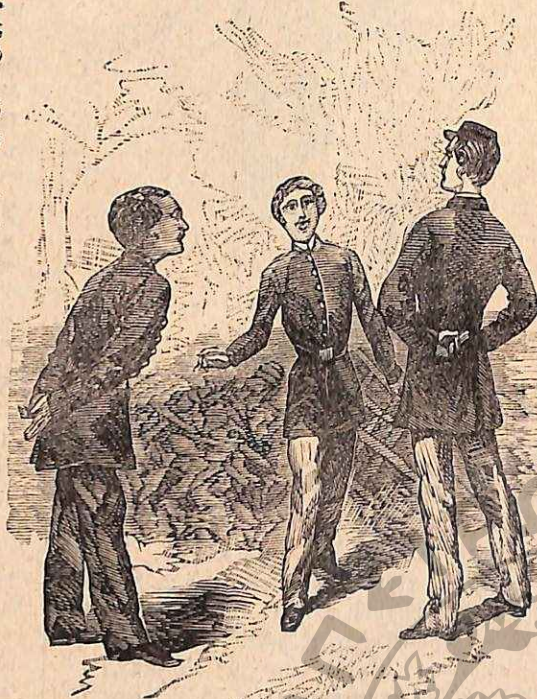
— Ὁχι, Μάριε, γιὰ σένα μιλού-
σαμε, γιὰ σένα φροντίζαμε, εἶπε ὁ
Μοντανῆς, καὶ φιλονεικούσαμε,
καὶ μαλλώναμε τόσες ἡμέρες, ποῖος
ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας νὰ σὲ πάρῃ.
Γιατὶ ὅλοι σὲ θέλαμε καὶ κανένας
μας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.
Στὸ τέλος, ὁ Σαϊζάνης ἐπρότεινε
νὰ φήσουμε νὰ ποζασίωσιν ἡ τύχη.
Σὲ παίξαμε κορώνα ἢ γράμματα,
ἀγαπητέ μας Μάριε ! Καὶ σὲ κέρ-
δισε ὁ Σαϊζάνης !

Ἐδῶ ἔλαβε τὸ λόγο ὁ Δουμποδᾶ-
νος καὶ διηγῆθηκε πῶς ἐγίνε τὸ παι-
χνίδι μ' ὅλες τίς λεπτομέρειες. Κι' ὁ
Μάριος αἰσθάνθηκε ἀνακούφιση καὶ
χαρὰ μεγάλη.

— Τί καλά ! ἔκαμε. Ἀχ, πῶς μπο-
ρῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τόση
σας ἀγάπην, καλοῖ μου φίλοι ;

Κι' ὁ Μοντανῆς τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μὰς εὐ-
χαριστήσῃς. Ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ εἶ-
ναι γιὰ μὰς ἡ χαρὰ πού αἰσθάνεσαι
τώρα. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πού
σὲ γνωρίσαμε, καταλάβαμε πῶς θὰ

« Ὁ Σαϊζάνης ἔσφιξε ψηλά τὴ δεκάρα ... »
(Σελ. 97, στ. γ').

εἶσαι ἓνας καλὸς φίλος. Καὶ σὲ βά-
λαμε στὴν καρδιά μας.

— Ὅπως κι' ἐγὼ ! φώναξε ὁ Μά-
ριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Στὸ σπίτι τοῦ Σαϊζάνη

Ἀμέσως ὁ Μάριος ἐγράψε στοὺς
γονεῖς του νὰ μὴ λυποῦνται πολὺ
πού δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἔχουν κον-

τά τους τίς διακοπὲς τῶν Χριστου-
γέννων, γιατί ἓνας καλὸς φίλος, ὁ
συμμαθητὴς του Σαϊζάνης, πού τὸν
ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφόν, θὰ τὸν ἐπαιρ-
νε στὸ σπίτι του, νὰ περάσῃ τίς γιορ-
τές με τὴν οἰκογένειά του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ Σαϊζάνης ἐ-
ζήτησε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ Λυ-
κείου τὴν ἀδεία νὰ πέρῃ μαζί του
καὶ τὸν Καπάνη. Ὁ διευθυντὴς
τὴν ἔδωσε χωρὶς δυσκολία. Κι' ἔ-
τσι τὴν παραμονὴ τῶν Χριστου-
γέννων οἱ δυὸ φίλοι ἀποχαιρέτη-
σαν τοὺς ἄλλους δυὸ, πού ἐφευ-
γαν κι' ἐκεῖνοι γιὰ τὰ σπίτια τους,
κι' ἐφυγαν μαζί.

Οἱ γονεῖς τοῦ Σαϊζάνη ἐνθου-
σιάσθηκαν ἀπὸ τὴ γνωριμιὰ τοῦ
Μαρίου. Τοὺς ἔκαμε ἐντύπωση ἡ
ἐξυπνὴ φυσιογνωμία του κι' οἱ
εὐγενικοὶ τοῦ τρόποι. « Τί καλὸ
παιδί πού φαίνεται ! ἔλεγαν. Ἐχει
δίκιο ὁ Παῦλος μας νὰ τὸν ἀγαπᾷ
τόσο ». Κι' ὅλες τίς ἡμέρες πού ὁ
Μάριος ἔμεινε στὸ σπίτι τους, τὸν
περιποιήθηκαν σὰν παιδί τους. Ἐ-
πειδὴ μάλιστα ἦταν καὶ μουσαφί-
ρης, τὸν ἐπρόσεχαν πολὺ, τοῦ ἔ-
διναν τὰ καλύτερα πράγματα, κι'
ἴσως ὁ Παῦλος, ἂν δὲν εἶχε τόσο
καλὴ καρδιά, θὰ ἐξήλεσε. Ἀλλὰ
ζήλεια δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ ὁ μι-
κρὸς Σαϊζάνης. Ἀπεναντίας, δὲν
ἤξερε κι' αὐτὸς πῶς νὰ εὐχαρι-
στήσῃ τὸ φτωχὸ ξενιτεμένο παι-
δί. Καὶ νὰ τί ἔκαμε γι' ἀγάπην του
τὴν Πρωτοχρονιά :

Οἱ γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του,
οἱ οἰκογενειακοὶ φίλοι, τοῦ ἔκαμαν
ἓνα σωρὸ ὠραῖα δῶρα. Τί χρυσόδετα
κι' εἰκονογραφημένα βιβλία, τί χρή-
σιμα καὶ κομψὰ μαζί πραγματάκια,
τί παιχνίδια διαλεχτά ! Μὰ στιγμὴ,
καθὼς τὰ κοίταζε, μὰ χωρὶς νὰ τὰ γί-
γνη, ὁ Μάριος μελαγχόλησε. « Γιατί,
θὰ εἶπε μέσα του, νὰ μὴν ἔχω τόσα
κι' ἐγὼ ; γιατί οἱ γονεῖς μου νὰ εἶναι
φτωχοὶ ; γιατί νὰ μὴν ἔχω τουλάχισ-

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μια ώρα αργότερα ο Άνδρέας και ο Έρρικος έτρεχαν μ' ένα χιλιόμετρο ταχύτητα την ώρα προς την Βρετανία. Τρέμοντας και μη γνωρίζοντας πού τον πάνε, ο Βαρνάβας είχε ζαρώσει σε μια γωνιά του αυτοκινήτου και πλανόταν με τα δύο του χέρια για ν' αποφύγει τα τραντάγματα.

Εταξίδεψαν όλο το απόγευμα και σχεδόν ολόκληρη τη νύχτα. Στο τέλος έφθασαν στο Κιμπερόν. Τό λιμανάκι ήταν έντελως έρημο. Οι δυο φίλοι δεν συνάντησαν παρά δυο τρεις φαράδες και μια για φορτωμένη με κουβάδες. Μόλις έφθασαν στην προκυμιά μπήκαν σε μια βενζινακάτο που την είχαν νοικιάσει για την αποκλειστική τους χρήση και μόνοι τους την ωδήγησαν προς το νησάκι Μπέλ-Ίλ που βρίσκεται σε μικρή απόσταση από το Κιμπερόν.

Έκαναν το γύρο του νησιού από τη μεσημβρινή ακτή και διευθύνθηκαν προς την δυτική, όπου μια μεγάλη έκταση ήταν ιδιοκτησία του κυρίου Ρομπιγιόν. Σε λίγο έφθασαν σ' ένα πέραςμα μακρύ και στενό που με τις απότομες όχθες του έμοιαζε με φιάλη. Έστερα από καμιά τριανταριά μέτρα το πέραςμα πλάταινε και σχημάτιζε σαν μια μικρή λιμανούλα που την περιστοιχίζουν πανύψηλοι και απότομοι βράχοι. Μες στη μέση της λιμνης αυτής, επάνω σε μια χαλύδδινη βάση ύψους τριών μέτρων, ψηλότερη από τους βράχους, άστραφτερή και επιβλητική, ή βολίδα.

Όταν έμπαινε κανείς στο έσωτερικό της βολίδας νόμιζε πως βρισκόταν μέσα σ' ένα εργαστήριο, τόσο γυαλισμένα, καθαρά και άστραφτερά είναι όλα. Γύρω-γύρω τέσσερις στρογγυλοί φεγγίτες ένα μέτρο πλατείς από χοντρά γυαλιά, όμοιοι με φακούς, αφήνουν λίγο σταχτωπό και θαμπό φως να μπαίνει μέσα στο έσωτερικό της βολίδας.

Δίπλα σ' έναν από τους φεγγίτες αυτούς βρίσκεται μια πλάκα από στιλβωμένο μέταλλο που επάνω της διακρίνει κα-

νείς διάφορα κουμπιά, δείκτες και πινακίδες, άλλα μεγαλύτερα και άλλα μικρότερα.

Η σπουδαιότερη πινακίδα, εκείνη που επάνω της συγκεντρώνεται όλη η προσοχή του Άνδρέα, βρίσκεται στο κέντρον της πλάκας. Κάτω από το γυαλί φαίνεται ένα τεταρτοκύκλιο χωρισμένο σε μοίρες και αριθμημένο. Είναι ο μετρητής της ταχύτητας. Ο αριθμός 13.500 είναι σημειωμένος με κόκκινη γραμμή. Είναι η ταχύτητα που πρέπει να πετύχει η βολίδα αν θέλει να φθάσει στον τόπο του προορισμού της, τον Άρη.

Για την ώρα η βελόνα είναι στο

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μια δύσκολη ισορροπία

νεκρό σημείον. Ποιος ξέρει αν θ' αξιοποιηθούν να την ιδούν ζωντανά να φθάσει στο κόκκινο σημάδι.

Έκτος από διάφορα μηχανήματα που χρησιμεύουν για να κανονίζουν την πορεία και πού οι αριθμοί τους και οι δείκτες τους είναι σκεπασμένοι με φώσφορο, για να φέγγουν και στο σκοτάδι ακόμη αν τύχει να χαλάσει το ηλεκτρικό, υπάρχουν και άλλα, ημιαυτόματα αν όχι έντελως αυτόματα μηχανήματα που θα κανονίσουν μόνοι τους την πορεία αν τύχον και το ξεκίνημα γίνει με τόσο απότομο τρόπο, ώστε ο πιλότος να χάσει για ένα διάστημα τις αισθήσεις του.

Τέλος, διακρίνονται ακόμη και τα θερμοηλεκτρικά ζεύγη που επιτρέπουν να μετρήσει κανείς το ύψος της θερμοκρασίας και μέσα στη καμπίνα και συγχρόνως μέσα στο θάλαμο των μηχανών.

Ένα πλήθος κουμπιά και διακόπτες βρίσκονται επάνω στην πλάκα αυτήν. Μόνο ένα κουμπί όμως είναι χρωματισμένο κόκκινο. Είναι εκείνο που θα πατήσουν τη στιγμή που θα θελήσουν να τινάξουν τη βολίδα στο άπειρον.

Μπρος από την πλάκα βρίσκεται ένα μεγάλο ντιβάνι, στήσιμο επάνω σε δέκα ισχυρότατες σούστες. Πρωτοαντικρύζοντας το κανείς θα έλεγε πως είναι από εκείνα τα κρεβάτια του μαρτυρίου που συνέθιζαν τον Μεσαίωνα, γιατί επάνω και κάτω υπάρχουν από κάθε μέρος δυο πλατειές δερμάτινες λουρίδες που ενώνονται μεταξύ τους με αγκράφες και είναι προωρισμένες για να δένουν στερεά το σώμα επάνω στο περίεργο αυτό σομμίε. Δυο άλλα βμοια κρεβάτια είναι στημένα ακόμη μέσα στην ευρύχωρη καμπίνα.

Μέλο που οι δυο φίλοι δεν είχαν πει τίποτε ακόμη στον Βαρνάβα, ο υπηρέτης του Άνδρέα άρχισε να αισθάνεται κάποια άριστη ανησυχία. Η διαδρομή με το αυτοκίνητο απ' το Παρίσι στο Κιμπερόν τον είχε ξετραντάξει. Έστερα ο θαλασσινός περίπατος από το Κιμπερόν στη Μπέλ-Ίλ είχε αναστατώσει το πολύπαθο στομάχι του. Κατόπιν, στο αντίκρουσμα της βολίδας είχε αρχίσει να τρέμει ολόκληρος και τέλος, όταν

μπήκε μέσα ακολουθώντας τους δύο κυρίους του ένοιωσε τα πόδια του να λυγίζουν και όλο το κουράγιο του να τον εγκαταλείπει. Είναι χλωμός, κρύος ιδρώς βρέχει το μέτωπό του. Φαίνεται σαν να έχει αδυνατίσει δέκα κιλά μέσα σε μια νύχτα. Ο λαϊμός του είναι ξερός από την αγωνία.

Για την ώρα βρίσκεται μόνος του μέσα στην καμπίνα μαζί με τον Έρρικο, που σκυμμένος πάνω από ένα τραπέζι είναι άφοσιωμένος σε μαθηματικούς υπολογισμούς. Μάταια τον τραβάει από το μανίκι και τον ρωτάει: «Τι κάνουμε εδώ μέσα; Τι γυρεύουμε εδώ;» Ο νεαρός άστρονόμος είναι τόσο βυθισμένος στις εξισώσεις του και στους αλγεβρικούς υπολογισμούς του που ούτε καν τον ακούει.

Τέλος, ύστερα από δέκα λεπτά, που του φάνηκαν ατέλειωτα, ξαπώνοντας ατάλειωτα, ξαναπαρουσιάζεται ο Άνδρέας, από μια σκαλίτσα που χώνεται στο ταβάνι της καμπίνας.

— Ο θάλαμος των μηχανών είναι έτοιμος, λέει, δεν μας μένει πια παρά να φύγουμε!

Ο Βαρνάβας στο άκουσμα αυτό πέφτει στα γόνατα. Θέλει να μιλήσει, να παρακαλέσει, μα η γλώσσα του δεν τον υπακούει. Το στόμα του είναι στεγνό.

— Όχι, αφήστε με, έμένα. Δεν θέλω! Φοβάμαι!

Και με τα λόγια αυτά πέφτει λιποθυμωμένος.

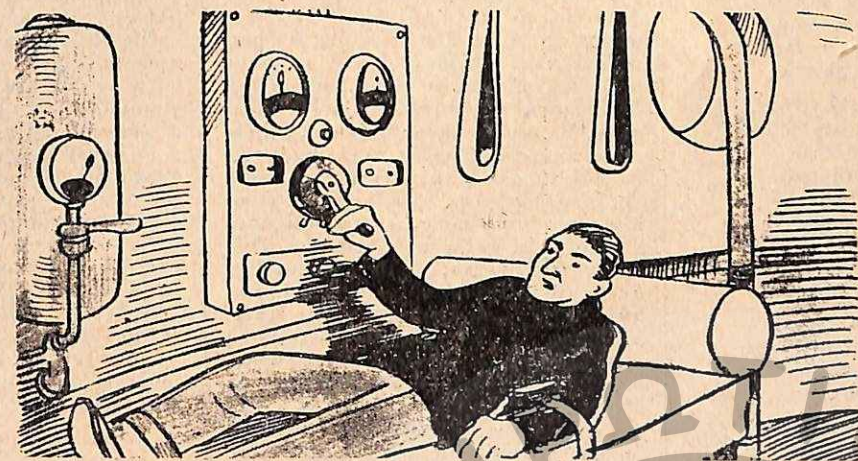
Ο κακομοίρης, λέει ο Άνδρέας. Νομίζει πως θα την πάθει σαν τον ποντικό. Θα έπρεπε να του είχαμε εξηγήσει πως είναι τα πράγματα. Κι' εμείς που τον πήραμε μαζί μας για να μας βοηθήσει στο νοικοκυριό, αντί για την Άντουανέττα! Αν μένει σ' αυτή την κατάσταση που βρίσκεται τώρα, δεν θα μπορέσει να μας βοηθήσει σε τίποτε.

Με την βοήθεια του Έρρικου ο Άνδρέας ξαπλώνει τον Βαρνάβα επάνω σ' ένα από τα ντιβάνια και τον δένει επάνω σ' αυτό με τις δυο λουρίδες.

Ο Έρρικος κάνει όλες αυτές τις κινήσεις μηχανικά. Το μυαλό του είναι προσηλωμένο ακόμη στους αριθμούς του.

— Δεν μπορούμε να φύγουμε τώ-

ρα, λέει στον Άνδρέα. Δεν είναι μόνο πως περιμένουμε να ξεκουραστείς εσύ. Περιμένουμε και το τέλος της βροχής των διαττόντων που χθες βρισκόταν στη μεγαλύτερη έντασή της. Ξέρεις πως αυτά που ονομάζουμε διαττόντες άστρες είναι ουράνια σώματα, που μερικά απ' αυτά μπορούν να ζυγίζουν το πολύ λίγα γραμμάρια, άλλα όμως μπορεί να ζυγίζουν τόνους ολόκληρους. Τη στιγμή τούτη λοιπόν η Γη, τρέχοντας στο διάστημα, διασχίζει μια ζώνη διαττόντων που οι ίδιοι έχουν μια ταχύτητα από δέκα ως εκατό χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο. Έτσι αν η βολίδα μας συναντήσει κανένα απ' αυτούς τους διαττόντες στο δρόμο της μπορεί να τρυπηθεί πέρα ως πέρα. Θα ήταν λοιπόν προτιμώτερο αν περιμέναμε ως αύριο για να περάσει τουλάχιστον ο άμεσος κίνδυνος.

«Ο Έρρικος άνασηκώθηκε και με το ελεύθερο χέρι του έπιασε τον μοχλό...»

Μα ο Άνδρέας τον κόβει με ανυπομονησία.

— Τόσο το χειρότερο, λέει. Έστω κι' αν φύγουμε λίγες ώρες πιο νωρίς, πρέπει να φύγουμε, οπωσδήποτε, προτού να έχει η Άντουανέττα τον καιρό να μας προλάβει.

Καθώς το έχουμε ιδεί και πριν, ούτε η υπομονή ούτε η εχεμύθεια ήταν από τα προτερήματα που στόλιζαν τον Ζάκ Ναταλί. Όταν κάτι του κεντούσε την περιέργεια του ήταν αδύνατο να ήσυχάζει προτού να την ικανοποιήσει. Βγαίνοντας από το σπίτι του Έρρικου προσπάθησε να μη σκέπτεται πια την απρόσπτη επίσκεψη του Άνδρέα, μα οι προσπάθειές του όλες ήταν μάταιες. Αφού πάλαιψε με τον ίδιο τον εαυτό του επί τρία-τέταρτα της ώρα—ρεκόρ αληθινό για τον Ζάκ—στο τέλος δεν

μπόρεσε να κρατηθεί. Πήρε στο τηλέφωνο το κέντρον και ζήτησε τον αριθμό 14 του Πασό.

Στο τηλέφωνο του απάντησε η Έντα ή Άντουανέττα. Είχε αρχίσει κιόλας να αισθάνεται κάποια νευρική κατάσταση μη βλέποντας τον Άνδρέα να γυρίζει πίσω και όταν άκουσε το κουδούνισμα του τηλεφώνου νόμισε πως ήταν εκείνος Γι' αυτό, παρ' όλη τη φιλία της προς τον Ζάκ, ένοιωσε μεγάλη απογοήτευση όταν άκουσε τη φωνή του.

Ο Ζάκ από το άλλο μέρος θέλησε να μεταχειρισθεί διπλωματία.

— Τι κάνει ο Άνδρέας, ρώτησε, μπορώ να του πω δυο λόγια;

Πού να φαντασθεί πως αυτό ήταν η μεγαλύτερη γκάφα που μπορούσε να κάνει.

— Πώς! φώναξε η Άντουανέττα. Δεν είσθε μαζί του; Δεν τον συναν-

τήσατε; Ο Ζάκ άρχισε να μασάει τα λόγια του και στο τέλος τα μπερδεψε ολότελα.

— Πώς, πώς, έκανε, άστειεύομαι, τον είδα τώρα και μια ώρα στο Έρρικου.

— Α, είχατε δώσει ραντεβού στο Έρρικου;

— Ναι, δηλαδή... Λοιπόν, πήγε παρακαλώ τά σέβη μου στην κυρία Μπερνόν και στην κυρία Μπορέ και χαιρετε.

— Έμπρός, έμπρός. Μη διακόπτετε! Έμπρός, έμπρός. Έξηγηθήτε μου σ'ε παρακαλώ, γιατί με πείρατε στο τηλέφωνο;

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Η μετριοφροσύνη και η αληθινή αξία συμβαδίζουν. Ο μετρίφρων άνθρωπος για τους επαίνους δέχεται πρόθυμα τις συμβουλές που του δίνουν. Η σωστή γνώμη που έχει για τον εαυτό του τον κάνει να εκτιμά τους άλλους. Είναι ευχάριστος με τους ίσους του, επιφυλακτικός με τους ανωτέρους του, ευγενικός με τους κατωτέρους του. Κάνει καλή πράξη, ενεργεί με εχεμύθεια: αν κάνει κακό, όμολογεί το λάθος του. Επζητήστε την μετριοφροσύνη που επιφέρει την εκτίμηση.

(Μετάφραση)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΚΣΤΑΣΗ

«Ήμουν μόνος στ' ακρογιάλι, κάποιο δειλί μαγεμένο, Και κανένα συννεφάκι στο γαλάζιο ουδανό. Και καμιά βαρκούλα πέρα, μόνο κάποιο ξεχασμένο 'Αραγμένο καραβάκι, λικνιζόταν στο νερό.

Μά η ψυχή μου έπετούσε πού ψηλά απ' αυτή την πλάση. Και συντρόφευε τους γλάρους σ' ταξίδια μακρινά.

Κι' άκουσα έξαφνα τὸ κύμα, νὰ ρωτᾷ βουνά καὶ δάση: Τάχα ποὺς μᾶς ἔχει πλάσει τάχα ποὺς μᾶς κυβερνᾷ;

Καὶ τ' ἀστέρια ὅπ' ἀνάβαν, τ' οὐρανὸν χρυσὸ στολίδι— 'Αποκρίθηκαν στὸ κύμα πού κανεὶς δὲν σταματᾷ. Καὶ τὸ κύμα, πού οἱ ἄφροὶ τοῦ χίλιου κάνουνε παιχνίδια. Ναί! τὸ κύμα πού τελειώνει, κεί πού τ' ἀπειρο ἀρχινᾷ,

Ξαναφώναζε μὲ βρόντο ν' ἀκουστῇ σ' ὅλη τὴ φύση Ν' ἀκουστῇ καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ γαλάζιου ὠκεανοῦ. Ν' ἀκουστῇ κ' ἀπ' τὴς ψυχῆς μᾶς: 'Ολοι πῆραμε τὴ ζήση, 'Απὸ τ' ἅγιο τὸ χεῖρ τοῦ μεγάλου μᾶς Θεοῦ.

(Απ' τὸ Γαλλικόν)

Ἀγγουρολογιώτατος [Α]

ΕΝΑΣ ΣΚΛΗΡΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

«Όλοι μας στὸ χωριὸ τὴν ξέρομε τὴν κυρία 'Ελένη τὴν τρελλή, μὲ τὸ μονάκριβο τάγοι της τὸν Τάσο. Εἶναι μιὰ γυναικούλα μέτρια στὸ ἀνάστημα σκεπασμένη μὲ κουρέλια, καὶ μὲ μιὰ σακκούλα οἰκμένη πάντα στὸν ὄμο της. Στάλοιθ' ὅρα χεῖλια της ποτὲ δὲ σβύνεται τὸ γέλιο ἐκείνο, πού στολίζει τοὺς τρελλούς, καὶ τὰ μάτια της σὰν νὰ τὰ χη κανέναν διατάξει κοιτοῦν ἀποσβολωμένα σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο.

Τὸ ἀγοράκι της εἶναι ἕνα παιδάκι ὡς ἐπτά χρόνων χαριτωμένο, γελαστό, καὶ οὐδοκίμιο. Πάντα τὸ μάτια του ἔβλεπαν καὶ λαμπερὰ κοιτάζον περιέργως ἀπ' ἑδὼ καὶ ἀπ' ἐκεῖ γερὰτα εὐτυχία. Τί κ' ἂν τὴν περνοῦν εἰς τὴν τρελλή; Τί κ' ἂν τὴν περνοῦν ὅλα τὰ κακοπαῖδα στοὺς δρόμους, καὶ τὴς πετοῦν πέτρες; 'Ο Τάσος εἶναι πάντα εὐτυχισμένος γιατί ἔχει κοντὰ τὴ μανοῦλα του, πού τὸν χαϊδεύει, τὸν παίρνει στὴν ἀγκυαλί της καὶ τοῦ τραγουδεῖ κανέναν παλιὸ λησμονημένον σκοπὸ. Κανένα ψαράκι, λίγο κρεατὶνί, κανένα ξεστὸ ψωμάκι, πού της ἐδίδαν ζούσε μιὰ χαρὰ. Ἀλλὰ μιὰ μέρα, μιὰ μαύρη Τρίτη,

δυσὸ χωροφύλακες ἔκαναν τὴν εὐτυχία τους συντρίμμα.

Ἦταν ὡς δυσὸ ἡ ὥρα τ' ἀπόγευμα, τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ἀπ' τὸ μεσημεριάντικο κἀματο, ὅλοι κοιμοῦνταν. Ἡ κακόμοιρη ἡ γυναῖκα, καθόταν σὲ μιὰ πόρτα ἐνὸς γειτονικοῦ μας σπιτιοῦ. Ἐκείνη τὴν ὥρα, περνοῦσαν δυσὸ χωροφύλακες, πού κρυφοκοίταζαν τὴν τρελλή μᾶνα καὶ σιγομιλοῦσαν. Λὲς καὶ κάποιον ὀδυνηρὸ προαίσθημα τὴν ἐσπρωξε, γι' αὐτὸ στὰ γεμάτα χαρὰ μάτια της ξαπλώθηκε μιὰ ἀπροσδιόριστη λύπη.

Πῆρε ἀμέσως στὴν ἀγκυαλί της τὸ παιδί της, καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ, μὴ ξέροντας κ' αὐτὴ τὸ γιατί. Δὲν πρόφτασε νὰ κἀνὴ βῆμα. Οἱ δυσὸ ἄνδρες, μὲ μιὰ πολὺ γρήγορη κίνηση, ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ παιδί, καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστη ταχύτητα ἄρρισαν νὰ τρέχουν. Ἡ τρισδυσετυχημένη μᾶνα, ἔτρεχε πίσω τους φωνάζοντας τόσο σπαραχτικὰ καὶ παρακαλεστικὰ ὥστε στὸ διάβα της ὅλοι δάκρυζαν. Καὶ τὸ παιδί ὁμῶς δὲν πῆγε πρὸς πίσω. Ἀρχισε καὶ αὐτὸ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ζητᾷ τὴ μᾶνα του. Τοῦ δώσαν γλυκίσματα, φρούτα, κυρμαέλες, ἀλλ' αὐτὸ δὲ σιωποῦσε. Τόβαναν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, καὶ τὸ πῆγανε στὴ Μυτιλήνη, στὸ 'Ορφανοτροφεῖο, γιατί μὲ τὴ μᾶνα του, οὔτε στὸ σχολεῖο θὰ πῆγαινε, οὔτε καὶ θὰ ἀναθρεφότανε ὅπως ἔπρεπε. Ἀλλὰ ἐκείνη βέβαια, μὲ τὸ μικρὸ μυαλὸ της δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς τὸ καναν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Τάσου της. Μὰ νομίζει πῶς τὸ καναν γιὰ νὰ τὴν περάξουν καὶ νὰ τὴν λυπηθοῦν. Δὲν τὴν νοιάζει αὐτὴ ἂν τώρα τὸ παιδί της περνᾷ πὺδ καλὰ, καὶ ἂν μιὰ μέρα θὰ τὴς φέρῃ ψωμί. Δὲν τὴν νιάζει ἂν μιὰ μέρα, θὰ γίνῃ χρήσιμος καὶ τίμιος πολίτης. Ἀλλὰ καταλαβαίνει ὅτι θὰ τὴν λυπηθῇ καὶ θὰ τὴν παλαβώσῃ, τελειωτικὰ ὁ σκληρὸς αὐτὸς χωρισμός.

Ἀφρόεσσα [Β]

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΧΙΟΝΙΟΥ

—'Ε! ὕπναροῦ ξύπνα; 'Ακουσα ἀπ' τὸ διπλανὸ κρεβάτι, τὴν φωνὴ τῆς ἀδελφῆς μου πού εἶχε μισοσηκωθεί μὲς ἀπ' τὰ βαρεῖα παλῶματα, μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά ἀνάκατα, καὶ πού μὲ κοίταζε κοροϊδευτικὰ.

—Τί! ἐπέρασε τόσο πολὺ ἡ ὥρα; μὰ δὲν βαρύνεται; δὲν ἔχουμε τώρα σχολεῖο, ἀφῆσε μὲ νὰ κοιμηθῶ. Αὐτὰ εἶπα καὶ ξαναχώθηκα στὸ κρεβάτι, γυρίζοντας ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τίς φωνές της.

—Δὲν πειράζει, μικρὸ μου, κοιμήσου! ἐγὼ ὁμῶς μὴν νομίζεις ὅτι θὰ κάθουμαι, θάρχισω, νὰ τραγουδάω διὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ χιονιοῦ.

—Τί ἔκανε λέει; φώναξε ἀνασηκώνοντας τὰ σκεπάσματα. Μήπως ὄνειρεύεται; Χιόνι; τί μᾶς λὲς!!

Ἐκείνη τὴν ὥρα μπαίνει ὁ μπαμπᾶς

τρεμουλιάζοντας κάτω ἀπ' τὴν μάλλινη πυτζάμα.

—Καλημέρα, παιδιά! πῶς τὰ πᾶτε μ' αὐτὸ τὸ κρύο; Δίχως ἄλλο θὰ τὸ στρώσῃ. Δὲν ἔχετε νὰ ξεμυτίσετε σήμερα ἀπὸ δῶ μέσα.

Μετ' ὀλίγον καταφθάνει κ' ἡ μαμά. —Χιόνι! ὄχι ἀστεῖα! 'Α! ἔξασα τὴν γαρδένια μου ἔξω. Ἡ κακομοιρούλα θάχει παγώσει.

Σὰν ἔφυγαν ὅλοι καὶ μείναμε μόνες, ἡ ἀδελφὴ μου μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος μοῦ λέει:

—Μὲ πιστεύεις τώρα; σήκω νὰ τὸ ἴδῃς. Σηκώνομαι καὶ μὲς ἀπὸ τὰ τζάμια βλέπω χαριτωμένο θέμα.

Νιφάδες ὁλόασπρες κ' ἑλαφρὲς σὰν πούπουλο ἔφεφταν ἀπὸ ψηλὰ σὰν νὰ τινάζονταν ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἕνα μαξιλάρι γιομάτο πούπουλα. Οἱ κουκούλες τῶν αὐτοκινήτων εἶχαν ντυθεῖ ὁλόασπρα.

Γρήγορα φεύγαν οἱ γηροῦλες, μὲ τὸ συρτόβάδιμά τους, σφίγγοντας πρὸ πολλοῦ ἐπάνω τους τὸ μαῦρο μάλλινο σάλι πού πισπίζαν ἄσπρο οἱ τρελλὲς νιφάδες.

Τὰ μικρὰ τῆς γειτονιάς χοροπηδοῦσαν καὶ χτύπαγαν τὰ χέρια τους ἀπ' τὴν χαρὰ πού ἔβλεπαν τὸ χιόνι.

—Δὲν θὰ πῆξῃ τὸ γάλα σου; κρύωσε! μοῦ φώναζαν ἀπὸ μέσα.

Γρήγορα ἔφυγαν ἀπ' τὸ παρόθυρο, χαρούμενη πού εἶδα φέτος χιόνι ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ!

Ἀνὶλ [Β]

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

«Όταν ἦμουν μικρὸς ἀντιπαθοῦσα πολὺ τὰ κορίτσια. Τότε μάθαινα Γαλλικά. Φεύγοντας, ἡ δασκάλα μοῦ εἶπε νὰ πάρω τὰ ἀρσενικά ἐπιθέτα ἐνὸς κεφαλαίου νὰ χωρίσω τὸ φύλλο στὴ μέση καὶ νὰ γράψω ἀριστερὰ τὰ ἀρσενικά ἐπίθετα καὶ δεξιὰ νὰ τὰ κάμω θηλυκά. Ἐγὼ χωρίζω τὸ φύλλο σὲ δύο. . . ἀλλὰ ὁ Θεὸς νὰ τὰ κἀνὴ δύο. Τὰ ἀρσενικά εἶχαν πλάτος 17 πόντους καὶ τὰ θηλυκά ἐνὸς μόνο. Φαντασθῆτε δὲ πὺδ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ περιθώριο κ' ἀπ' τὰ δεξιὰ! 'Απόφυγα τὸ περιθώριο ἀλλὰ πὺδ νὰ χωρέσουν ἐκεῖνα τὰ θηλυκά. Ἡδελετρία χαράναι τὸ κατ' ἕνα. Τὴν ἄλλη μέρα πού τὰ εἶδε ἔτσι ἡ δασκάλισσα μὲ ἔβαλε τιμωρία καὶ μὲ ἔμαθε νὰ μὴ συχαίνουμε τὰ κορίτσια. . .

Χονδροκέφαλος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.

—Γιατί Γιάννη, δὲν ἦρθες χθὲς στὸ μάθημα;

—'Αχ, κύριε καθηγητά, ἦμουν ἄρρωστος. . . εἶχα σαράντα βαθμούς πυρετό.

—'Εγὼ ὁμῶς σὲ εἶδα πὺδ ἔτρεχες στὸ δρόμο.

—'Α, ναί. . . μὰ πῆγαίνα. . . νὰ φωνάξω τὸν γιατρό.

Ἡλέντρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀθήνα, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17 Φεβρουαρίου 1937

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύω δλᾶκρη σχεδὸν τὴ Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ Διωνίου Θρούλλου, πού στὸ Πένταθλο πῆρε Γ' Βραβεῖο. Καθένας θὰ μποροῦσε νὰ πορῆσῃ: πῶς μιὰ τόσο ὠραία Συλλογὴ πῆρε μόνο Γ' Βραβεῖο, ἐνὼ μποροῦσε ἐξαίρετα νὰ πάρῃ καὶ πρῶτο; Μόνον ὁ Διωνίος Θρούλλος δὲν θάπορῃς καθόλου γιατί αὐτὸς ἔφερε καλὰ πῶς ἦταν ἡ Συλλογὴ του καὶ πῶς τὴν ἔκαμε. . . ἡ ἐπέμβαση τοῦ Ἀναγνώστη. Οἱ ἐμπειρὲς προπόντων Ἀσκήσεις ἔχουν σιγουρηγῆθαι ἀπ' τὴν ἀρχή, ἐνὼ οἱ ἐμπειρὲς ἄλλων Συλλογῶν, πού πῆραν Α' καὶ Β' Βραβεῖο, δημοσιεύθηκαν σχεδὸν ὅπως ἦσαν. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη διαφορά. Γενικά, ὅλες σχεδὸν τὲς Ἀσκήσεις πού δημοσιεύθη, εἰς ἐπεξεργασίαν, τὲς διορθώθη. Ἐννοεῖται ὁμῶς πῶς δὲν τὲς κρῖνω διορθωμένες, παρὰ ὅπως ἦταν, ὅπως γράφθηκαν ἀπὸ τὸν συνθέτη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ συλλογὴ τοῦ Διωνίου Θρούλλου κρῖθηκε ἄξια γιὰ Γ' Βραβεῖο—σχετικῶς πολὺ καλὴ—κι' ὄχι γιὰ Β' ἢ Α', ὅπως θὰ τὴν ἔκρινε ἕνας πού θὰ τὴν ἔδωκε μόνο διορθωμένη.

Ναί, Μπατεροφλάτ, τέσσερις μῆνες εἶχε νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ μὴ φοβάσαι, δὲν σὲ παρεγγῆσα καθόλου. Ἐννοεῖται γιὰ τὴν εὐχὴ καὶ χαίρω πὺδ πέρασε τόσο ὠραία τὲς διακοπές σου. Αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιο πού σὰς ἔδωκα γιὰ ἑκθεσὴ ὁ καθηγητὴς καὶ πού σὲ διασκέδασε τόσο, θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξακολουθήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Νὰ κάμῃς δηλαδὴ ἕνα μεγάλο τετράδιο καὶ νὰ γράφῃς καθὼς ἔλθῃς τὰ κυριώτερα, τὰ σπουδαιότερα ἀπ' ὅσα σοῦ συμβαίνουν. Ἀργότερα θὰ εἶχες μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ φυλλομετρήσῃς τὲς σελίδες αὐτοῦ τοῦ Ἡμερολογίου. Σοῦ συνιστῶ μόνο νὰ εἶσαι σύντομη. Μὲ λίγα λόγια νὰ ἐκθέτῃς τὰ γεγονότα καὶ τὲς ἐντυπώσεις σου ἢ τὲς κρίσεις σου. Ἀλλοῦτῃκα δὲν θὰ εἶχες καιρὸ οὔτε νὰ τὰ γράφῃς τώρα καθήμενος, οὔτε ἴσως νὰ τὰ διαβάζῃς ἀργότερα.

Πολὺ καλὸ, Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι, καὶ τὸ μελάνι σου, καὶ τὸ γράψιμό σου, καὶ τὸ γράμμα σου. Μὲ πόσο ἐνδιαφέρον διάβασα αὐτὲς τὲς ἀναμνήσεις σου καὶ τὰ ὠραία πού γράφεις γιὰ τὴν «πολιτεία» μου. Ἀλήθεια, ἡ χαρὰ μου εἶναι νὰ ἐπιπονηθῶ μὲ τοὺς μικροὺς μου «πολίτες» καὶ προπόντων νὰ λύνω τὲς ἀπορίες τους. Καὶ πόσο λυποῦμαι ὅταν μὴ ἔχω τόπο ἢ καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως! Κάνω ὁμῶς ὅ,τι μπορῶ. Ἐνας ἄνθρωπος εἶμαι κ' οἱ στήλες τῆς Ἀλληλογραφίας μου περιωρισμένες. . .

Εὐφὴ Καλλιθεᾶτις, ἀφοῦ ἤθελες, ἔπρεπε νὰ μοῦ γράψῃς, ἀδιάφορο ἂν εἶχε περάσει πολὺς ἢ λίγος καιρὸς ἀπὸ τὸ προηγούμενον γράμμα σου, ἀδιάφορο ἀκόμα ἂν θὰ εἶχα πολλὰ ἢ λίγα γράμματα ἄλλων παιδιῶν. Αὐτὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ἐξαμηνίας θὰ ἔγραψες ὠραία καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μελετᾷς μὲ τὸν διδάσκαλό σου. Γι' αὐτὴν πὺδ ρωτᾷς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατί μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃς, ἀλλὰ μὴν τὰ σκέπτεσαι ποτὲ καὶ γράφῃς μου ἀδιστακτικά, βαρυστά, ὅταν ἔχῃς ὀρεξὴ καὶ καιρὸ. Μὰ βέβαια πὺδ τὴν ὥρα, σὰ διαπλάσσοῦλα, ἔχεις κ' ἄλλον ἕνα πὺδ δὲν πρέπει νὰ ντροπιάσῃς. Ἀλλὰ πότε ντροπιάσεις ἐαυτὴν καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβόμην. Εἶμαι βέβαιη πῶς στοὺς διαγων

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
20 Ἀπριλίου.

121. Συλλαβόγριφος

Ἀπὸ τίς ἐφτὰ μιὰ νότα
Πῆς ἢ γράψῃς πρῶτα-πρῶτα,
Ἐπειτα ἕναν ποταμό,
Καὶ περίφημη θὰ κάμῃς
Πόλη ἀρχαία στὸ λεπτό.

122. Στοιχειόγριφος

Ἐνα κόκκαλο πλατύ,
Στὸ κεφάλι ποῦ ἔχεις, λύτα,
Ἄν τοῦ βγάλῃς ἕνα ι,
Ἀνεβαίνει στὴ... σοφίτα!

123. Μεταγραμματισμός

Καὶ προστάζει μιὰ φωνή:
Κάμε τῆς τὸ τρίτο ΝΙ.
Κι' ἔφυγε ἀπ' τὴν Κορινθία,
Κι' ἔγιγε στὴν Ἰταλία
Σοῦ ἐξήγησα τὸ πῶς—
Ἀπὸ πόλη ποταμός.

124. Ἀναγραμματισμός

Μιὰ μέρα ποῦ εἶχαν, φαίνεται,
Τὰ ζῶα φασαρία,
Κάποιο χοιρὶδὸ ἀνακάτεψε
Τὰ λίγα του στοιχεῖα
Καὶ μίκρυνε—χωρὶς σκοπὸ
Βέβαια τέτοιο νάχη—
Καὶ στῆς καμήλας πήδησε
Καὶ κάθησε τὴ ράχη.

125. Δίνιγμα

Ἄν καὶ μένω ἡ ἴδια λέξη,
Σημασίες ἔχω πέντ-ἑξή.
Πόλεις δυὸ πρῶτα σημαίνω·
Ἐπειτα ἕναν ξακουσμένο,
Μὰ τοῦ μύθου, ναυπηγὸ·
Σκύλον ἔπειτα πιστὸ
Σὲ βασιλικά παλάτια.
Τέρας, τέλος, μυθικὸ
Μὲ τὰ φοβερά τὰ μάτια.

126. Ἀστὴρ μετὰ τετραγώνου

Εἰς τὸν Ἀστέρα: Ὁριζοντίως ὑπερ-
θετικὸν ἐπίθετον καθέτως κάτοικοι
βαλκανικῆς χώρας διαγωνίως μέρος τῆς
οἰκίας καὶ ἀρχαῖος βασιλεὺς.

Εἰς τὸ Τετράγωνον: ἄνω ὕψος ἔκτα-
σις, κάτω νῆσος τοῦ Αἰγαίου, δεξιὰ ὑ-
περθετικὸν ἐπίθετον καὶ ἀριστερὰ μυθι-
κὸς θρόνός μουσικὸς.

127. Κρυπτογραφικὸν

123432456 = Μέγας ἀστρονόμος
23156 = Δυσάρεστον αἰσθημα.
32156 = Ζῶον.
453256 = Μυθικὸς ἥρωας.
5312 = Βασίλισσα.
65354 = Ἀρχαία πόλις.

128-132. Μαγικὸν Στοιχεῖον

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς στοιχείου τῆς φύ-
σεως εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀνα-
γραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
οὐός, αὐλός, πολικόν, ἀετός, ἐμός.

133. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βα-
σιλιά, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ
δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς
τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, σύζυγον Τι-
τάνος περίφημον διὰ τὰ δῶρα τῆς:

1, Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀσίας· 2, Ἐν
ἐορήμῳ· 3, Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· 4,
Μέρος τῆς ἐνδυμνασίας· 5, Βασίλισσα
τῆς Ἀγγλίας· 6, Στρατηγὸς φονευθεὶς
ὑπὸ Ἑβραίας· 7, Κάτοικος περιφήμου
πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

134. Γεῖφος

αφ αφ
των αφ εδ ου
αφ αφ
αφ

[Ὅτι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν
ἐκ τῆς Βραβεύσεως εἰς τὸ Πένταθλον Συλ-
λογῆς τοῦ ΑἰΩΝΙΟΥ ΘΡΥΛΛΟΥ].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 49

567. Ἀμφίον (ἀμφί, ὦν).—568. Κρι-
νος-Ρήνος.—569. Λέμβος-Λέσβος.—570.
Δέν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὀ-
ψιν, ἐπειδὴ παρελεί-
φθησαν οἱ ὀρισμοὶ
τῶν καθέτων γραμ-
μῶν τοῦ σχήματος).
—571-575.—Τὸ πε-
ρωτὸν εἶναι τὸ Χ:
Χαρά, Ἥχῳ, πᾶχνη,
Αἰσχίνης, ὑπόσχεσις.
—576. Κότα (ΝΙΚΟ,
ΤΑκη. .).—577. ΚΑ-
ΤΑΝΙΑ—ΟΡΑΤΙΟΣ
(ΚΟσσυφος, ἌΡτα,
ΤΑμεσις, ἌΤροπος, ΝΙΚαία, ἸΟΥστι-
νιανός, ἈΣακός).—578.—Τὰ σὰ ἐκ
τῶν σὺ γ.—579. Μηδενὶ συμφορὰν δνει-
δίσεις (μηδενὴ Σήμ, Φῶρ ἄνω νί, δις εἰς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—141]

Βαλεντίνε, λυποῦμαι, ἀλλ' ὁ Λάξαρς δὲν
ἀνεστῆθη στὴ μνήμη μου.

Ἀφροισμένη Θάλασσα

[ΛΖ'—142]

Γεῖά σας, Διαπλάσπουλα. Ἀποφασίσαμε
νὰ σὰς συναναστραφοῦμε, γιὰ νὰ σὰς
ταράξωμε. Ἀλληλογραφοῦμε μέλους-ες.
Ἐχωριστὰ μὲ τοὺς Πειραιωτάκι, Στέφανε
Δόξης, Ἀργάμπελη, Ντόριαν Γκρέυ. Γρά-
φατε: Ἡ. Ἥλιαν Κυριακην, Μπουμπουλί-
νας 36-Ε, Πειραιᾶ, διὰ:

Χέρμαν καὶ Δωροθέα

[ΛΖ'—143]

Θλιμμένο Χαμόγελο—Νίκη Κοτσουρό-
δη. Γαληνεμένη—Μαστροκώστα . . .
Συλλυπητήρια . . .!! Ραῖμὸν

[ΛΖ'—144]

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ: Ἀπαυδῆσαντες κατὰ-
στασιν κηρύσσομεν δικτατορίαν, ἀπα-
σαν διαπλάσκειν ἐπικράτειαν ἀναστέλλο-
μεν διατάξεις 85,100 κώδικος περὶ δια-
πλάσκειν ἐλευθερίας καταδικάζομεν ἐκτό-
πισιν ἐπικινδύνους ἀσφάλειαν: Κυρίαν τοῦ
Ντάνσιγκ (Παπᾶ), Κυρίαρχον τοῦ Σύμπαν-
τος (Κυρίαρχον), Ἀστούχστην (Καθούρα),
Κύριον τοῦ Ντάνσιγκ (Πολυχρονόπουλον),
Σαρπηδόνα (Κανάκη), Γελασίαν (Λυμπέ-
ρη), Παρὶν (Παπαδόπουλον), Τσιγγάναν
(Σαράτο), Ἐανθὴν Ἀμαζόνα (Παπαθεο-
λόγου), Κόκκινην Αὐτοκράτειραν (Κου-
τσούκου).

Καμπαλέρο-Καμπανέλια

[ΛΖ'—145]

Ἀλληλογραφοῦμε Ἑλληνικά, Ἀγγλικά,
Γαλλικά, Γερμανικά, μὲ τὴν ἀφρόκρε-
μα τοῦ ἡρωϊκοῦ διαπλάσκειν. Γρά-
φατε: Ἀ. Μήτριον Παπαδόπουλον, Ἀθηνᾶς
67, Βόλου, διὰ:

Καμπαλέρο ἢ Καμπανέλια

[ΛΖ'—146]

Κόρις τοῦ Ντάνσιγκ, «Φιλοσόφῳ ἔοι-
κας, ὃ νεανίσκος, ἔστι μέντοι ἀνόη-
τος ὢν». Δὲν βρίσκεις πῶς σοὶ ταϊριάζει;
Καμπανέλια

[ΛΖ'—147]

Γελασίαν, Πρὸς Θεοῦ μὴν τρῶς ἄλλο.
Ἄλλοιως χάθηκες!!! Καμπαλέρο

[ΛΖ'—148]

Τρέξτε δλοὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα. Μόλις
ἐξεδόθη «Στοχασμοί» τῆς «Ἀστόχα-
στης, Τρέξτε νὰ τῆς κάνουμε κατανάλωση!
Φιλοσοφία Ε' Γυμνασίου!!!

Καμπαλέρο-Καμπανέλια

[ΛΖ'—149]

Ἀποκαλύπτονται: Διπρόσωπη—Ματσού-
κα, Ἀφρικανάκι—Βρεττός, Μαῦρος
Καβαλλάρης—Νέγρος—Βασιλειάδης, Γιο-
λάντα—Ἀντωνιάδου.

Ἀδάτος Βασιλεὺς

[ΛΖ'—150]

Ἀορλαῖ, καλὰ εἶμαι. Ἡ Δ/σις: Κουν-
τουριώτου 119, Πειραιᾶ. Ἐοὐ τί γί-
νεσαι; Στείλε μου τὴν Δ/σιν σου ἀνυπο-
μονῶ. Ἐανθὴ Ὑδραιοπούλα

[ΛΖ'—151]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά μέλους-ες.
Περιμένω: Ἀλεξάνδραν Μαχαίρα,
Ἀντλιοστάσιον Κυψέλης, Ἀθῆνας.

Ἀφανὴς Ἡρώας

[ΛΖ'—152]

Μπαίνοντας στὸ λουλουδένιο σαλονάκι
Διαπλάσσω χαίρετοῦμεν δλους-ες.
Ἀλληλογραφοῦμε καὶ ανταλλάσσομεν Μ.
Μυστικά. Δ/σις: Κλωστοῦφαντήρια Δ. Κα-
ρέλλα, Σύρον διὰ Σύλλογον:

«Σκόλαντ Γιάρδ»

[ΛΖ'—153]

Διὰ τίς εὐχὰς σας, καλὸί μου φίλοι, χί-
λια εὐχαριστῶ. Κατάσκοπος 33

[ΛΖ'—154]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ! Περιμένουμε ὑπο-
στήριξη στὸν διαγωνισμό μας «Το-
πείων». Βράβεια ἐκλεκτά!!

Κατάσκοπος 33, Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΖ'—155]

ΔΙΑΤΑΓΜΑ: Ἐγκρίνομεν ἔδρουν «Τριαν-
δρίας IV» εἰς Κυπριασίαν.

Νιτέκτιβ-Φάντασμα, Κατάσκοπος 33,

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΖ'—156]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαίρε-
τῶ δλους-ες. Λίτσα Παπαδημητρίου,
ἀπάντησε: Γεώργιον Ἀντωνιάκη, μαθητὴν
γυμνασίου. Ἄρτα, διὰ: Κατοικούντων

[ΛΖ'—157]

Γεῖφε, γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας σου θερμό-
τητα συγχαρητήρια.

Κορφατιάδουλο, εὐχαριστῶ πολύ.

Μαργιολάκι

[ΛΖ'—158]

Πρωτομπαίνοντας στὸ διαπλάσκειν
χαίρετῶ δλους-ες· ανταλλάσσω τε-
τραδιάκια. Δ/σις: κ. Νικόλαον Ρουμάνην,
Ἰθρην, διὰ: Ταπεινὸ Κυκλάμινο

[ΛΖ'—159]

Ἀγαπητὰ Διαπλάσπουλα-ες, Σὰς πα-
ρουσιάζω τοὺς νέους μας φίλους Ρι-
γολέτον καὶ Βέρθερον. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

[ΛΖ'—160]

Ἀλληλογραφοῦμε, ανταλλάσσομε Μ.
Μυστικά (ἐκατοστὸ χωριστὰ) μὲ τὰ
διαπλάσπουλα-ες ἄνω τῶν 15 ἐτῶν. Γρά-
φατε πρώτοι: Κον Βασιλείον Εὐφραι-
μούλου, ἑμπορον, Πράκλειον-Κρήτης, διὰ
ΒΕΡΘΕΡΟΣ—ΡΙΓΟΛΕΤΟΣ

[ΛΖ'—161]

Ἀντιπρόσωπη, σοῦ εὐχόμαι περαστικά
καὶ ταχέαν ἀνάρρωσιν. Ἀγνὸ Μενε-
ξεδάνι . . . S. O. S. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ